

Kázeň z ev. sl. Božích s VP, Bratislava (NK), 14. 6. 2026, 2. nedeľa po Sv. Trojici 8.30/10.00 h, ES: 189, 603, 1 (VP: 603, 2 - 6, 300), 498, A 70, ep.: 1. Jánov 3, 13 - 18,

téma:

Vážne pozvanie

Lukáš 14, 16 - 24: „16Jeden človek pripravil veľkú večeru a pozval mnohých. 17V hodine večere poslal sluhu, aby povedal pozvaným: Podte, lebo už je všetko hotové! 18Ale všetci sa začali jednomyselne vyhovárať. Prvý mu povedal: Pole som kúpil, musím ísť a obzrieť si ho; prosím ťa, vyhovor ma. 19Druhý povedal: Päť párov volov som kúpil a idem ich vyskúšať; prosím ťa, vyhovor ma. 20Iný zasa povedal: Oženil som sa, a preto nemôžem prísť. 21Keď sa sluha vrátil, oznámil to pánovi. Vtedy sa rozhneval pán domu a povedal sluhovi: Vyjdi rýchlo na cesty a ulice mesta a prived' sem chudobných, mrzákov, slepých a chromých. 22Sluha povedal: Pane, stalo sa, ako si rozkázal, a miesto ešte je. 23Vtedy povedal pán sluhovi: Vyjdi na poľné cesty a medzi ohrady a prinúť (ich) vojsť, aby sa mi naplnil dom. 24Lebo hovorím vám, že ani jeden z mužov, ktorí boli pozvaní, neokúsi moju večeru.“

Milí bratia a milé sestry!

Je kresťanstvo darom alebo požiadavkou, povinnosťou? O tom jestvuje mnoho neistoty. **Z hľadiska vierouky je kresťanstvo darom.** Veď učí, že **v Ježišovi Kristovi sa Božia láska - spásonosná milosť Božia zjavila všetkým ľuďom (Tit 2, 11)**, bez ohľadu na to, akými veľkými sú hriešnikmi. „Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a došli k poznaniu pravdy“ **(1Tim 2, 4)**. Preto nám skrze svojho Syna udeľuje odpustenie hriechov a večný život. Stará sa o nás, miluje nás a vždy hľadá len naše dobro. Pod Jeho vládou môžeme slobodne dýchať voľne a byť šťastní. Nebo si nemusíme zaslúžiť poslušnosťou zákona. Spolu s apoštolom Pavlom veríme, že „človek ospravedlnený býva vierou bez skutkov zákona“ **(R 3, 28)**. Byť kresťanom je teda dar.

Existujú však aj dôvody, prečo by sme mali kresťanstvo vnímať ako požiadavku. Dánsky filozof Sören Kierkegaard si sťažoval: „**Kresťanstvo sa príliš premenilo na útechu; zabudlo sa, že je to požiadavka.**“ Nežiadal azda sám Ježiš **od svojich učeníkov radikálnu**

poslušnosť? Či nepovedal: „*Nikto z vás nemôže mi byť učeníkom, ak sa nezriekne všetkého, čo má*“ (L 14, 33). Vzhľadom na mnoho utrpenia a problémov okolo nás nie je naše kresťanstvo v súčasnosti vystavené výzvam - požiadavkam? **Môžeme zostať nečinní tvárou vojnám, nespravodlivosti? Kto chce odstrániť požiadavku kresťanstva, ten, zdá sa, odlamuje jeho vrchol.**

Z Ev. Lukáša 14. kap. sme počuli Ježišovo podobenstvo. Pán Ježiš v podobenstvách formou príbehov rozvíja poznanie viery oveľa názornejšie, ako keby povedal teologickú prednášku. **Čo na tému „dar alebo požiadavka“ hovorí Podobenstvo o veľkej večeri?** - Večerou sa mieni slávnostná hostina. Podľa vtedajších zvykov vysielala hostiteľ svojich sluhov ako poslov. Títo každého hosta pozývajú dvakrát. Najprv oznámia konanie slávnosti a jej dátum - to sa v podobenstve už stalo. Potom večer opäť vychádzajú, aby sprevádzali hostí k slávnostne vyzdobenému stolu. **V podobenstve je rozhodujúcim pozvanie.** Neobmedzuje sa iba na vopred

vybraný okruh osôb. Zahŕňa aj všetkých chudobných v meste i mimo neho, teda aj tých, ktorí nemajú sa nemôžu pochváliť veľkými výkonmi, sú odkázaní na almužnu a - vtedy ešte väčšmi ako dnes - nimi takzvaní „normálni“ občania pohrdali. **Každý je pozvaný.** To, že niektorí sú pozvaní až potom, čo ostatní odmietli, nesmieme preceňovať: na rozdiel od hostiteľa v podobenstve **Boh mal už od vekov v úmysle mať pri sebe všetkých ľudí.** Počet miest pri Jeho nebeskom stole nie je obmedzený.

Ježišovo podobenstvo v prvom rade hovorí o veľkom Božom dare. Boh má na mysli jedno: chce, aby sme boli Jeho hosťami. Chce, aby sme tu na zemi i vo večnosti žili radostne v Jeho prítomnosti. To by malo byť stále na prvom mieste v našich myšlienkach, totiž, že Pán Boh nám chce vždy len to najlepšie. Keď na Neho myslíme, nemusíme sa báť. Ani vtedy, keby sme boli tými najúbohejšími ľuďmi. Máme Boha, ktorý posiela sluhov na cesty a uličky, k živým plotom a medzi ohrady, aby priviedol tých

najúbohejších na Ním pripravenú slávnostnú hostinu. **Pán Boh nás chce obdarovať - to je kresťanské posolstvo! Božie pozvanie platí pre každého:** pre popredných Židov (v podobenstve tých, ktorí pozvanie odmietli), aj pre okrajové skupiny vtedajšieho židovského národa (v podobenstve sú nimi ľudia na uliciach mesta). Pozvanie platí aj pre nežidov (v podobenstve pre ľudí na poľných cestách a medzi ohradami).

Božie pozvanie je nezaslúžený dar. Ale to nie je všetko. Jedna podstatná črta tohto podobenstva zostala doteraz nepovšimnutá. **Na konci totiž nie všetci majú to šťastie byť Božími hosťami. Tí, ktorí boli pozvaní ako prví, sa toho dobrovoľne vzdávajú.** Majú na to - z ľudského hľadiska - pádne dôvody. Práca má prednosť pred spoločenskými povinnosťami večer. Podnikatelia musia skontrolovať nakúpený tovar, polia a dobytok, aby ich nikto neoklamal. A to, že tretí pozvaný nemôže opustiť svoju vlastnú svadbu kvôli pozvaniu inde, musí predsa pochopiť každý.

Áno, mal by to pochopiť každý, keby... keby nešlo o Božie pozvanie. Príbeh jasne

ukazuje: **V prípade Božieho pozvania buď človek musí všetko nechať tak a prijať ho.** Nikto nemôže slúžiť dvom pánom naraz; nemôžeme slúžiť Bohu aj mamone (por.: **Mt 6, 24**). **Nikto by nemal uprednostňovať svoje povolanie, manželstvo, rodinu, ba dokonca ani svoj vlastný život pred Božím pozvaním. Veď to by znamenalo odmietnuť pozvanie.** Prijať ho nemožno len tak mimochodom, ako si mnohí mylne myslia. **Zúčastniť sa na hostine Božieho kráľovstva znamená úplne sa podriadiť Božej milosti, celým svojím životom, telom i dušou.** To je požiadavka. No nie taká požiadavka, ktorou by sme si museli zaslúžiť niečo od Boha vlastným výkonom. Je to celkom logická požiadavka: **Ak nás Pán Boh pozýva k sebe, nemali by sme toto pozvanie ignorovať. Prijať Božie pozvanie znamená veriť v Ježiša Krista ako v svojho Spasiteľa a Pána. Neveriť v Krista znamená odmietnuť pozvanie. To robia všetci, ktorí nechcú dať Kristovi prvé miesto vo svojom živote.** U ktorých Ježiš Kristus prichádza až po rodine, obchodných záujmoch alebo obľúbenom

koníčku. Kto z týchto ľudí by mohol tvrdiť, že verí v Krista, bez toho, aby sa červenal od hanby? Ako môže povedať, že Kristus je jeho Pán, keď mu je prioritou čosi iné? Predsa platia jednoznačné slová Pána Ježiša: „*Hľadajte najprv kráľovstvo (Božie) a jeho spravodlivosť*“ a všetko potrebné bude vám pridané (por. Mt 6, 33).

Možno je teraz niekto z vás zneistený a pýta sa: „**Je v mojom živí Ježiš naozaj na prvom mieste?** Ved' moja viera je slabá a otriasaná krízami.“ Práve vtedy, keď sa takto pýtaš, patíš medzi tých, ktorí prijímajú Božie pozvanie. Hľadáš Jeho kráľovstvo, hľadáš u Neho záchranu; nechceš byť vylúčený. A uvedomuješ si svoju neschopnosť. Vieš, že si jedným z tých na cestách, uliciach, poľných cestách a medzi ohradami. Vnímaš seba samého ako mrzáka vo viere, slepého pre Božiu vôľu, chromého v nasledovaní, chudobného na dobré skutky. **Ak očakávaš všetku pomoc od Boha, práve takíto ľudia sú pozvaní!** Kresťanstvo je v prvom rade darom, ktorý je ponúkaný všetkým ľuďom prostredníctvom pozvania evanjelia. Vo viere v Ježiša Krista

prijímame toto pozvanie a nechávame sa obdarovať. Pri tom si uvedomujeme svoju slabosť, neschopnosť prísť ku Kristovi z vlastnej iniciatívy. Pán Ježiš nám pomáha postaviť sa a prísť k Nemu. Robí to prostredníctvom svojho slova a sviatostí v spoločenstve s ďalšími kresťanmi. Aj Božia požiadavka veriť v evanjelium je tak v konečnom dôsledku čírou milosťou.

Pre nás ťažko pochopiteľný vzťah medzi darom a požiadavkou môžeme stručne vyjadriť slovami apoštola Pavla: „**S bázňou a chvením konajte svoje spasenie. Ved' Boh pôsobí vo vás, že chcete i konáte, čo sa Jemu páči**“ (F 2, 12 - 13) Amen.

Použitím myšlienok M. Kriesera: **Martin Šefranko,**
evanjelický a. v. farár